

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Χωματόδρομοι και σπίτια χαμηλά στην φτωχογειτονιά

Αγαπητοί αναγνώστες,

Την περασμένη εβδομάδα αναφερθήκαμε πως θα σεργιανίσουμε σε κάποια φτωχογειτονιά του 1950, όμοια με τόσες φτωχογειτονιές σε κάθε πόλη της πατρίδας την δεκαετία εκείνη. Τελευταία χρησιμοποιούμε την λέξη «περιθωριακός» για κάποιον, που από καιρό έχει χάσει το τρένο και ζει ξεχασμένος και απόμακρο από τα δρώμενα της σημερινής κοινωνίας. Δεν ξέρω τι τίτλο θα έδιναν τότε οι κρατούντες της εποχής, για το πλήθος των ανθρώπων που ζούσαν στις φτωχογειτονιές ή ακόμη για εκείνους που έφτιαχναν, μακριά από τα προάστεια, σπίτια- παράγκες, από παλιές λαμαρίνες και άλλα πρόχειρα υλικά, για να στεγάσουν την οικογένειά τους.

Οι παράγκες φυσικά ήταν πολύ μακριά από την πόλη και οι άνθρωποι που κατοικούσαν σε αυτές, παρόλο που ήταν τόσο απομονωμένοι και ξεχασμένοι από τους πολλούς, εντούτοις διατηρούσαν, μια ομορφιά ψυχής, που σπάνια βρίσκεις την εποχή μας τώρα.

Νεαρός ρεπόρτερ τότε, επισκέφθηκα αρκετές τέτοιες παράγκες-που ήθελες μισή ώρα με το ποδήλατο για να φτάσεις στα απομακρυσμένα χωράφια που έστηναν οι φτωχοί το σπιτικό τους.

Με κερνούσαν καφέ, γλυκό του κουταλιού, φρέσκια λεμονάδα από την λεμονιά που είχαν φυτέψει. Πεντάκάθαρα όλα αφού ο νοικοκύρης είχε σκάψει βαθύ λάκκο και βρήκε νερό που το ανέβαζε με τον κουβά.

Ο άνδρας, εργάτης στις οικοδομές ή κάπου αλλού, πήγαινε στην δουλειά από τα χαράματα με το παλιό ποδήλατο και γυρνούσε αργά την νύκτα.

Η γυναίκα έμενε σπίτι. Είχε τόσες δουλειές. Όχι μόνο μαγείρεμα και πλύσιμο των ρούχων. Είχε να ταΐσει την κατσίκα, τις κότες τα κουνέλια, να ποτίσει τις λεμονιές ή πορτοκαλιές και τις γλάστρες με τον βασιλικό και το γιασεμί.

Κάθε παράγκα είχε γλάστρες με βασιλικό και γιασεμί.

Πως βρέθηκαν νεαρά ανδρόγυνα να ζούνε σε παράγκες;

Άφησαν το χωριό τους αφού δεν υπήρχαν δουλειές εκεί και το μικρό χωραφάκι τους δεν τους έδινε εισόδημα. Έτσι ήρθαν στην πόλη.

Μαζί με κάποιους συγγενείς και φίλους- όλοι τους με τα ποδήλατα, περνούσαν τους ασφαλτωμένους δρόμους, προχώρησαν στους χωμάτινους, με τα φτωχικά χαμηλά σπίτια, και ξανοίχτηκαν στην απεραντοσύνη της ακαλλιέργητης και

εγκαταλειμμένη γης.

Μιας απέραντης περιοχής χωρίς σύνορα.

Αποφάσιζαν σε ποιο σημείο θα στηθεί η παράγκα.

Ήθελε κόπο και δουλειά πολλή. Να ανοίξουν μονοπάτι, να σκάσουν λάκκο να βρεθεί νερό. Τότε μόνο αποφάσιζαν τελικά να φτιάξουν εκεί, με παλιές λαμαρίνες το σπιτικό τους. Με κάποιο παλιό φορτηγό και με την βοήθεια φίλων και συγγενών, πήγαιναν στις περιοχές που οι εργολάβοι πετούσαν ξύλα τούβλα πέτρες λαμαρίνες, παλιούς σωλήνες και στιδήποτε άλλο θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για να στηθεί η παράγκα.

Αυτοί ήταν οι άνθρωποι της παράγκας στις πόλεις, στην δεκαετία του '50.

.....
Αλλά ας γυρίσουμε πίσω στις φτωχογειτονιές, και στους ανθρώπους της εποχής εκείνης. Κάθε οικογένεια, κάθε ζευγάρι, ανεξάρτητα αν ήταν νεαροί ή κάποιας ηλικίας, έγραφαν την δική τους ιστορία.

Όταν λέμε «σπίτια χαμηλά», εννοούμε τα φτωχόσπιτα με μια ή και δύο μικρές κρεβατοκάμαρες και την κουζίνα. Εκεί μαγείρευαν με την γνωστή την εποχή εκείνη «γκαζιέρα», και εκεί έτρωγαν.

Τα πατώματα ήταν από τσιμέντο. Υπήρχε υδραυλική και ηλεκτρική εγκατάσταση στο σπίτι. Όμως στην περιοχή δεν υπήρχε ούτε ρεύμα ούτε νερό.

Το νερό οι άνθρωποι της φτωχογειτονιάς το προμηθεύονταν από την κοινή βρύση που υπήρχε σε κάποιο σημείο του δρόμου.

Ο φωτισμός στο σπίτι γίνονταν με

τις λάμπες πετρελαίου.

«Ο τελευταίος να σβύσει την λάμπα».

Ήταν κανόνας και καθήκον αυτού που έμενε τελευταίος. Μπορεί να ήταν ο πατέρας που διάβαζε την εφημερίδα, μπορεί η μπτέρα που

έπλενε τα πιάτα. Μπορεί η μαθήτριά που έμενε αργά, επειδή την άλλη μέρα είχε διαγωνίσματα ή εξετάσεις. Ο τελευταίος πάντα έσβυσε την λάμπα, και πήγαινε για ύπνο μέχρι που ξημέρωνε η άλλη μέρα.

Η άλλη μέρα δεν διέφερε από την προηγούμενη, εκτός αν ήταν Κυριακή ή γιορτή.

Ο πατέρας στην δουλειά με το ποδήλατο. Τα παιδιά στο σχολείο με ποδήλατο ή με τα πόδια και η μάνα σπίτι.

Τα πρωινά κυλούσαν κάπως πιο ήσυχα, αφού οι άνδρες και τα παιδιά μικρά ή μεγάλα έλειπαν από την γειτονιά.

Όμως τα απογεύματα ιδίως τα καλοκαιρινά, η γειτονιά άλλαζε όψη.

Τότε γίνονταν τα όμορφα και τα ωραία, ή γράφονταν ανθρώπινες ιστορίες, ρομαντικές ή θλιμμένες.

Για τους ανθρώπους της φτωχογειτονιάς θα μιλήσουμε και την άλλη εβδομάδα.

Αυτά για σήμερα.

Μπάμπης Ράκης.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ!

Η επιτυχία της στήλης «Ενας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις» που γράφουν ο ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ και ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗΣ κάθε Τετάρτη στον «Κόσμο της Τρίτης Ηλικίας» και αγαπήσατε, μάς επιβάλλει να την αυξήσουμε σε δύο σελίδες για να δώσουμε την ευκαιρία στους αναγνώστες μας να δημοσιεύσουν τις δικές τους αναμνήσεις με φωτογραφίες από σημαντικές στιγμές της ζωής τους στους Αντίποδες.

Μόνο με τη βοήθειά σας θα καταγράψουμε για τις επόμενες γενιές τη ζωή, τους αγώνες, τις θυσίες, τα μεγάλα έργα και τους αρχιμάστορες τους μετανάστες που ήρθαν με το τίποτε και έφτιαξαν τα πάντα για την οικογένειά τους και για την Ελλάδα. Οι αναγνώστες μας θα μπορούν ακόμη ν' απαντούν στις απόψεις του Γρηγόρη και του Γιώργου, ή και να συμπληρώνουν τις αναμνήσεις τους.

Την επικοινωνία σας με τη στήλη, «Ενας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις», μπορείτε να στείλετε με e-mail: kosmos@kosmos.com.au ή στη διεύθυνση: Shop 7/5 Belgrave St, Kogarah, NSW, 2217

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Τα κείμενά σας θα διορθώνονται για τυχόν λάθη, αλλά δεν θα αλλοιώνονται και οι φωτογραφίες σας θα επιστρέφονται αμέσως μετά τη δημοσίευση.

ΓΡΑΨΕ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΟΝ «ΚΟΣΜΟ» ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΣΟΥ